

Τὸν εἶδες τὸν Κορνήτιον... τὸν εἶδα χθὲς ἀργά,
ποῦ ἦπνε μὲς ὅτ' Ἰστέλο κ' ἄρμινε γοργά.

Μὲ μάτι τόσο φίλοι
τὸν ἔβλεπαν θολό,
καὶ βράζοντας μαντόλι
καὶ λένε: ὅτ' καλό.

Ἐφιλοῦσε τὸ ξεπτερί
τῆς στρουγγῆς τοῦ τέρρη,
κ' ἔφρουσκονε τὰ γέρι
λευκώτατα πανιά.

Σὰ λίγο σὲ λιγάκι
δὲν εἰσευρα νὰ πῶ
ἂν ἔβλεπε Γεωργιάκη
καὶ Ἰστέλο χαριστό.

Ὡς σύμβολον κρατῶν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Στρατοῦ
διέσχισ'ε νερά παφλάζοντας Ἐσφράτου,
καὶ μέσα σὲ κυμάτων ἀφρώδεις παλαιομοῦς,
ἐσκόρπισε τοῦ κράτους προῦλογομοῦς.

Κ' ἔκραξε λαός, ποῦ λέει πῶς τὸν ἐπιναν οἱ φέροι:
Κόντα, ποῦ τὸν πῆς τὸν Ἰστέλο;
μὲ τὸν Στάκλετον τὸν Ἄγγλο μελετῶ νὰ δάλλω πλάω
γὰ τὸν Νότο τὸν Πόλο.

Πέραν τοῦ γινωστοῦ τοῦ κῆπου, πέραν καθένος πλάγους,
ὄλιω Ναυοσταθρῶν νὰ κτίσῃ,
καὶ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Στρατοῦ σὲ μακροχρονίους πάγους
μὲ τὸν Στάκλετον νὰ στήσῃ.

Κ' ἂν φησιματα μοῦ στέλλουν κάθ' ἕνα Σωματεία
καὶ μοῦ γράφουν πῶς μισοῦν τὸν λαὸν ἀχρηματία,
νέαν ἀπειλήν καὶ πάλιν ὀ ἀπειλήσῃ φοβεράν
πῶς θὰ φύγω πρὸς τοὺς Πόλους τοὺς πρὸς Νότον καὶ Βορράν.

Ἐν μέσῳ ἑλλῆς τῶσης τοῦ Θεοτόκῃ πῶσις.

Ἐπεσον ἀπροσδοκίτως γὰρ τὸ καίρι τοῦ Τελώνου,
τ' ὀδηγήσαν ἄρον ἄρον τοὺς ἑμπόρους πρὸ τοῦ θρόνου.

Ἐπεσον ὁ μὲ τοὺς Στάλους
πρὸς τοὺς δύο πλέων Πόλους,
κ' ἵταν κόσμος γὰρ τὴν φτώχεια μὲς σ' ἄστῃα τοῦ παρασκουῆ
πρὸς τὸν Βέρετον γυρίζει μὲ τὸν δόξα τῶν Ἀμφοῶν,
κ' ἵταν ἑμποροὶ τὸν σκανοῦν μὲ Τελώνους θυμημένοι
πρὸς τὸν Νότον ἀμέσως μὲ τὸν Στάκλετον πηγαίνει.

Ἐπεσε τέλος ὁ κινῶν τὴν ἄρσιν καὶ τὸ μένος
τοῦ καθένος Συμβούλου,
ἔβηνε μέσχος σιταυτῆς ὁ μοχθηροειρημένος
χάριν τοῦ Μοχοπούλου.

Σιφίρας φηρησαν ἱππεῖς ἑμπόρους τὸν Ἀνακτάρων
ὅτ' κλήθος τῶν ἑμπόρων,
κ' ἔτρεχαν σακαράκηδες, θεράποντες καὶ δοῦλοι...
ἔμπρος... ἐφρούλησε στρατὸν καὶ οἶζον ὅτ' Ἰστέλο...
ἐμπρός... ἐφρούλησε στρατὸν καὶ οἶζον ὅτ' Ἰστέλο...

Τὸ ἔφος ἀνασπάσει,
τοὺς Καταλοῦλους πλάσει
καὶ κάθ' ἕνα κορυφῶν.

Σκορπίστε τοὺς ἔδω κ' ἔκει,
βάλετε ὅτ' ἴσασκε τὸν Σακκή,
θεῖστε καὶ τοῦ Κασοδῆ

Ἀτρόμητος κ' ἀκάθεκτος πῶσε, καθβαλαρία,
καὶ σίχισε τὴν ἀναφορά τοῦ γέρο-Ζαχαρία.
Κ' ὁ Ζαχαρίας ἔτρεχε κ' ἐκείνος σὸν ξεπτερί
μέσα ὅτ' ἴσασκε τὸν ἴσασκε,
τὴν δόξα τὴν ἀναφορά βαστώντας ὅτ' ἴσασκε,
καὶ τὸ καπέλο ὅτ' ἄλλο.

Ἐπεσον ὁ περίπτος σὲ χρόνους δυστυχεῖς
κ' ἀπὸ τὸν Ἀχαμνόντα κατέβη τῆς Ἀρχῆς
ὁ τόσοσος ἱπποῦ ἀχαμνόντα ὀδησίας σπαθοφόρων
κατὰ πῶδων ἑμπόρων,
κ' ἔνδυναμάσας ἀσθενεῖς Ἐξουσιῶν δυνάμεις
ὅπταν εἶδε κινῶν τὸ δάσος τῆς Βερνάμης.

Ἐπεσον ὁ Κορνήτιος μὲ τῆς πολλαῖς σικοτούραις
σ' ἑμπόρων πατημένους φηλοκαταλαοῦρας,
ἔπεσον ὁ γαντάκης μὲ τὰς δεδηλωμένους,
ὁ τόσοσος παρητήσας ἐκ τῆς Ἀρχῆς σάλπισας,
καὶ τὰς διαδηλώσεις τὰς γαντοφορημένας
ἑμπόρων φυλοσθέντων ἀλύπητα σκορπίσας.

Ἐπέσο γὰρ Φαρισαίους καὶ ἰλιώνας παραδόξους
ὁ τὸν Γούναρη τῆς Πάτρας μὲ δριμύ ποιήσας ὄξος,
ὁ τῆς Ἰσχαρίας ἐκείνου συγκράσας μὲ πηλιῶν
κ' ἄπηγῶς καταδιώξας καὶ τὸν γέρο-Ζαχαρίαν.

Πῶθων ἐπεσ' εὐπρεπῆ τῆς Τετάρτης τὴν ἐσπέραν
ὁ λαδῶν ἐπιστολήν τῶν Συντεχνιῶν δευτέραν,
ὅπου τούτρωσαν αὐτὴ
ἐξάστερα κ' ὄρθα κορτιά.

Ἐμὴ τὸ Παρλαμέντο κλεισθῆς ὅτ' ἴσασκε τῆς δυστυχεῖς
κ' ἄς μὴν κάνουν οἱ πατέρες τὴν Ἀμπερῆ ὅτ' ἴσασκε Ἐπαρχίας.

Κράτησέ τους ἔδω πέρα,
καὶ τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέρα
νὰ μᾶς τῶχης ἀνοιχτο.

Κ' οἱ πατέρες οἱ καλοὶ
νὰ πασχάσουν στὴ Βουλή
καὶ νὰ φῶνε τὸ σφακτό.

Κ' ἔκει ποῦ θὰ μιλῶνε κ' ἄλλοθῶς θὰ λένε κ' ἴσασκε
νὰ πῶνουν καὶ μεσέτες ἀπὸ τὸ κοκορέτα,
καὶ μὲ γερμὰ στόμα γὰρ μᾶς νὰ αὐξήτουν
κ' ἔπειτα τὰ ποφάγγα στὸς ἔξω νὰ πετοῦνε.

Ἐπεσον ὁ τῆς Βουλῆς ἀεργονομῆτος λίθος,
ὁ τοσοῦτον συμπαθῶν τῶν Συντεχνιῶν τὸ πλῆθος,
καὶ γ' αὐτὸ καθικεταίως τὸ κοπάδι τὸ θερμὸ
τῆς Ἀμπερῆς τὸ πανηγύρι καὶ τὸ ἐπάλημα ν' ἀφήσῃ,
καὶ νάλθῃ ὅτ' Ἰστέλο τὴν δευτέρα τοῦ θῶμα
νομοσχέδια μελλούσης σιφίρας νὰ φηρῆσῃ.

Ἐπεσον ὁ συμπαθῶν
τοὺς φυλοσθέντας Τελώνους,
ἔπεσε διαφανῶν
μὲ τὴν γνώμην τῆς Κορινθίας.

Τέτοιο κράτος πῶσις, θέσος,
κ' ἄλλοσσοδεμένον ἔστος
νὺν, φεῖ καὶ ὅτ' ἴσασκε ἀίονας.